

06 – 10 september

er groeit
een klein broos plantje in mijn hoofd

voorzichtig baant het zich een weg
en groeit traag maar zeker

stilaan krijgt het vorm
een boom van een idee

Nele van den Broeck

Het kan beginnen
waar twee of drie mensen
thuis mogen komen bij elkaar;
zich veilig voelen en geborgen
in de ruimte van begrip en verbondenheid.

Waar twee of drie
klankbord willen zijn
van elkaars onmacht en ontmoediging,
waar ze mogen uitspreken
wat ze nergens kwijt kunnen.

Waar twee of drie
elkaar gaan dragen in het leven,
wetend van de broosheid en de
gebrokenheid
die bij de ene net zo leeft als
bij de andere.

Waar twee of drie
dan samenkomen in dezelfde geest
en bij mekaar dezelfde droom gaan
wakker houden,
ligt de toekomst open.

Gedragen,
wordt men uitgedaagd
en bekwaam gemaakt om weer
op weg te gaan
naar een nieuwe morgen.

Waar twee of drie
zo samenzijn,
is het Leven
niet meer tegen te houden!

als bomen...

Als de bomen in een bos, zo innig zijn we als mensen op elkaar aangewezen. Zo zelfstandig als we zijn, zo afhankelijk zijn we ook van elkaar. Alleen samen, in een hechte stamverwantschap, blijven wij overeind. Samen ben je mens, of geen mens ben je.

In een tijd van verregaande individualisering mag dit wel weer 's benadrukt worden. Zeker, op zichzelf stellen we heel wat voor. Los van alles en iedereen hebben wij betekenis. We hebben alle reden om hartgrondig 'ik' te zeggen. Een mens is tenslotte een mens - zoals een boom een boom is.

Maar als niemand ooit 'jij' tegen je zegt, wat blijft er van je 'ik' dan nog over? Het verliest z'n kleur, het loopt leeg, het verschrompelt. Wie ben je nog, wanneer niemand je herkent, je bijvalt, je bevestigt? Zeg je 'ik', je gelooft jezelf niet meer. Ach, hoe kwetsbaar, hoe incompleet zijn we toch. Wat moeten we het toch van elkaar hebben. Een mens is een mens - zoals een boom een boom is.

Onmiskenbaar horen we bij elkaar en op allerlei manieren kunnen we onze verbondenheid tot expressie brengen. Wat alleen al een groet kan doen, een opgestoken hand, zomaar op straat. Of een telefoontje, een kaart, een brief. Wanneer het gaat om het belijden en vieren van hun saamhorigheid, kunnen mensen soms erg terughoudend zijn. Het lijkt wel alsof ze zich er een beetje voor generen. Ze voelen wel van alles, maar ze laten dat niet of slechts zeer gebrekkig merken. Jammer is dat. Ondanks alle warmte, die ze in zich hebben, blijft de temperatuur toch laag. Waar ze veel van zouden kunnen leren: van de bomen.

Hans Bouma

de kracht van verbinden

VERBINDEN zoals Jezus van Nazareth

'Waar twee of méér in Mijn naam samen zijn, ben Ik in hun midden'

"Verbindingsmensen zijn altijd weer aangestoken door geestdrift en door geloof in anderen. Daarbij ruimte scheppen voor dialoog, vertrouwen koesteren, geduld bewaren en vooral de kunst beoefenen om met respect voor traditie te zoeken naar levenskracht van het nieuwe... Daarin ligt het grote mysterie van de verbindingsmensen."

Jammer dat we zo overstelpt worden met oordelen over anderen... Hoe meer je oordeelt, hoe groter de tegenstelling tussen die ander en jou en hoe kleiner het gevoel van verbondenheid.

Onze verbondenheid kan pas groeien als we stoppen met zoeken naar verschillen en we ons concentreren op de overeenkomsten met andere mensen. Meer leven vanuit het besef dat al wie je ontmoet op je werk, op straat, op reis, waar dan ook... hetzelfde zoekt als jij. Probeer die overeenkomsten echt te onderkennen en de verbondenheid kan groeien."

Waar zie jij kansen tot verbindingsmensen zijn?

VERBONDENHEID – SAMENWERKING

Op je schouders nemen.

Op een keer was ik weer met de kinderen het bos ingetrokken en ineens zei Saskia: "God is in de bomen". Saskia is een blij en diepzinnig kind. Ze had wel meer van die plotse uitspraken. Maar deze vond ik toch wel merkwaardig: "Zit God in de bomen?", vroeg ik verwonderd. "God zit niet in de bomen. God is in de bomen", zei ze. "Ah zo." We zwegen een poosje. En plots gaf ze zelf een verklaring en zei: "God is toch in alles wat beweegt?" "Ja", zei ik, "en daarom ook in de bomen?" "Ja, de bomen bewegen toch, zie je dat niet?" Ja, dat zag ik. We luisterden allebei naar hun suizend gezwiep. "En waarom beweegt God? vroeg ik bedachtzaam. Dat was een heel domme vraag: "God moet toch overal zijn om de mensen te helpen? Dat zegt mijn mama toch." Ja, dat moest ik erkennen. "Is God ook in de wolken?" "Jaja, dat zie je toch, ze bewegen." Ze huppelde verder. "En in het water?" "Dat hangt ervan af", zei Saskia. Ze neep in mijn hand van het nadenken en zei tenslotte: "In de beek wel, maar niet in een plas, want een plas beweegt niet." Zelf was ik er stil van geworden. Toen waagde ik mijn laatste vraag: "En in de mensen, is God in de mensen?" "Dat hangt ervan af hé", zei de kleine Saskia, "als ze bewegen."

vrij naar : Huub Oosterhuis

In Zuid-Afrika bestaat er volgende wijsheid:

'Wanneer je op een vriend
zijn schouders gaat staan,
zijn meer dingen voor je zichtbaar.
Wanneer jullie rug aan rug staan,
is er minder reden tot angst.

Wanneer jullie schouder aan schouder staan,
is de last lichter.
En wanneer jullie samen omhoog kijken,
is de pracht en de grootsheid
van de hemeltuyn adembenemend.'

Het zijn vier vormen van samenwerking,
die elk accentueren:
samen ben je sterker.

Wellicht ervaren wij dat ook in ons werk.
Als je iets samen met anderen kan uitwerken,
dan heeft het meer kracht.
Als je voelt dat anderen
op hetzelfde spoor zitten,
dan wordt zwaar werk al lichter.
Als je samen aan tafel gaat
om iets te bespreken,
dan vermenigvuldigen zich de ideeën
en dan ga je handelen
vanuit een andere sfeer.

verbonden met de andere helft

Op de Grote Sabbat kwam de rabbi eens moe en met lome pas van de synagoge naar huis. Waardoor ben je zo uitgeput, vroeg zijn vrouw hem. De preek heeft me ontzettend veel gekost, zei hij. Ik moest over de armen preken en hun schrijnende nood, want alles is peperduur geworden. En wat heeft je preek voor uitwerking gehad, vroeg zijn vrouw. Voor de helft van wat nodig is, is gezorgd, antwoordde hij, want de armen zijn namelijk bereid te ontvangen. Hoe het met de andere helft ervoor staat, of namelijk de rijken bereid zijn te geven, dat weet ik nog niet!

Kees Harte